

PROFESORUL ÎNTRE PREDAREA TRADIȚIONALĂ ȘI CEA MODERNĂ

**prof. Mihaela MELINTE,
Colegiul Tehnic „Traian Vuia”, Galați**

Consider că profesorului îi este mai ușor ca în demersurile didactice să opteze pentru metodele moderne care favorizează învățarea autonomă. În această situație, elevul intervine permanent în deciziile privind ceea ce dorește să învețe, cum va folosi ceea ce a dobândit și care vor fi modalitățile de evaluare. Lecția modernă este un proces dinamic care se pliază după specificul nevoilor, preferințelor și rezistențelor elevilor. Se încurajează participarea elevilor la construirea ei, în vreme ce metodele tradiționale accentuează și valorizează excesiv funcția informativă, de instruire în raport cu funcția formativ-educativă, iar focalizarea pe dimensiunea instrumentală a procesului de învățământ, duce la existente riscului rigidității și al rutinei. În cazul acesta profesorul este cel care domină, controlează și ierarhizează elevii, iar evaluarea este standardizată. Profesorul este cel care deține controlul asupra modului cum, când și din ce se realizează evaluarea.

În cazul optării pentru metodele moderne este evidentă relația deschisă dintre educator și educat, o relaționare bazată pe dialog constructiv și pe cooperare. Profesorul ar trebui să adopte metodele moderne pentru că ele favorizează crearea legăturilor și abordărilor transdisciplinare și pluridisciplinare. Important este cum folosește elevul ceea ce a învățat, accentul punându-se pe formativ, pe dezvoltarea proceselor cognitive.

Educatorii postmoderniști își ajută elevii mai degrabă să-și construiască identitățile decât să le descopere. Activitățile au locații variate; învățarea se realizează nu numai în clasă ci și în comunitate. Predarea presupune asigurarea sinergiei între informațiile provenite pe căi formale cu cele din surse nonformale și informale, interconectarea experiențelor de învățare prin excursii, prezența unor invitați în clasă, vizite la muzee, vizionarea de filme. Reîntoarcerea elevilor către lume, promovând investigațiile, interogațiile, discuțiile. Se renunță la control, punându-se accent pe proces. Profesorul este animator, moderator. În evaluare sunt favorizate procesele de negociere care implică conclucrarea decizională dintre elevi și profesorul evaluator. Se evaluează în comun munca realizată împreună și efectele reale ale formării.

Literatura de specialitate oferă o imagine fidelă asupra antitezei care se creează între metodele tradiționale și cele moderne utilizate în predare. Metodele tradiționale au următoarele caracteristici:

- pun accentul pe însușirea conținutului, vizând, în principal, latura informativă a educației;
- sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, așadar comunicarea este unidirecțională;
- sunt orientate, în principal, spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere a cunoștințelor;
- au un caracter formal și stimulează competiția;
- stimulează motivația extrinsecă pentru învățare;
- relația profesor-elev este autocratică, disciplina școlară fiind impusă. Aceste metode generează pasivitatea în rândul elevilor.

La polul opus, metodele moderne se caracterizează prin următoarele note:

- acordă prioritate dezvoltării personalității elevilor, vizând latura formativă a educației;
- sunt centrate pe activitatea de învățare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educațional;
- sunt centrate pe acțiune, pe învățarea prin descoperire;
- sunt orientate spre proces;
- sunt flexibile, încurajează învățarea prin cooperare și capacitatea de autoevaluare la elevi, evaluarea fiind una formativă;
- stimulează motivația intrinsecă;

•relația profesor-elev este democratică, bazată pe respect și colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecției. Prin metodele moderne se încurajează participarea elevilor, inițiativa și creativitatea.

Din toate cele menționate rezultă faptul că profesorul trebuie să-și schimbe concepția și metodologia instruirii și educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de educație permanentă, să se implice în deciziile educaționale, să asigure un învățământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însușirea culturii manageriale, nu numai cea tradițională psihopedagogică și metodică, pot asigura înțelegerea și aplicarea relației autoritate-libertate, ca nou sens al educației, prin predare-învățare și rezolvarea altor situații din procesul educațional școlar.

BIBLIOGRAFIE

1. Dumitru, I., *Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă*, Editura de Vest, Timișoara, 2001;
2. Ionescu, M., Radu I., *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001;
3. Marcu V. , Filimon L., *Psihopedagogie pentru formarea profesorilor*, Editura Universității din Oradea, 2003;